

LBRIS

We know
books

CAO WENXUAN

Bronz și Floarea-Soarelui

Traducere din limba chineză
IONELA VOICU

CUPRINS

CAPITOLUL I. Bărcuța din lemn	7
CAPITOLUL II. Câmpul de floarea-soarelui	29
CAPITOLUL III. Salcâmul cel bătrân	55
CAPITOLUL IV. Opincuțele din puf de trestie	77
CAPITOLUL V. Stuful auriu	108
CAPITOLUL VI. Colierul din gheață	141
CAPITOLUL VII. Lăcustele din martie	181
CAPITOLUL VIII. Lampionul din hârtie	228
CAPITOLUL IX. Căpița înaltă de fân	269
Frumoasă suferință (în loc de epilog)	296

Biblioteca RAO

OFERTA PENTRU TINERI

- JOSEPHINE ANGELINI / *Predestinați*
- BLUE BALLIETT
Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright
- CLIVE BARKER / *Abarat – Cărțile Abaratului / Abarat – Zile de magie*
- HOLLY BLACK / *Jertfa / Carajul / Ținutul fierului*
- HERBIE BRENNAN / *Războaiele împărăției de purpură / Împăratul de purpură / Stăpânul țărmului*
- MAITE CARANZA / *Clanul lupoacei*
- KRISTIN CASHORE / *Darul*
- CATHRYN CONSTABLE / *Prințesa lupilor*
- NANCY FARMER / *Marea Trolilor*
- ALEX FLINN / *Bestia*
- GAYLE FORMAN / *Dacă aș rămâne*
- KAMI GARCIA & MARGARET STOHL
A 16-a Lună
- HELEN GRANT
Misterioasa dispariție a Katharinei Linden
- MICHAEL GRANT – Seria *Disparații*:
Disparații / Foamea / Minciunile
- MICHELLE HARRISON / *13 comori*
- ALICE HOFFMAN / *Aquamarine*
- PAUL HOFFMAN / *Mâna stângă a lui Dumnezeu*
- IMOGEN HOWSON / *Conexiunea*
- MAUREEN JOHNSON / *Fata și marea*
- CARRIE JONES / *Selea*
- SARAH J. MAAS / *Tronul de cleștar*
- KATHERINE MARSH / *Turistul nopții*
- MELISSA MARR / *Fascinație, Obsesie*
- KAI MEYER – Seria *Oamenii Văzduhului*
Înalt: Mătase și sabie / Lance și lumină / Dragon și diamant / Focul de gheață
- STEPHENIE MEYER / *Amurg / Lună nouă / Eclipsa / Zori de zi / Gazda / Noua și scurta viață a lui Bree Tanner*
- MICHAEL MORPURGO / *Calul de război*
- HENRY H. NEFF / *Tăpiseria – Dulăul din Rowan / Al doilea asediu*
- GARTH NIX – Trilogia *Vechiului Regat*:
Sabriel / Lirael / Abhorsen
- ALYSON NOËL / *Evermore / Lună albastră*
- CHRISTOPHER PAOLINI
Trilogia Măstecării: Eragon / Eragon II: Cartea primului nașcut / Eragon III: Brisingr / Măstecarea
- URSULA POZNANSKI
Erebus – Jocul războiului
- PHILIP PULLMAN / *Rubinel de fum / Umbra din nord / Tigrul din fântână / Prințesa de tinichea*
- ANNE ROBILLARD – Seria *Cavalerii de smarald*:
Sub semnul stelei de foc / Dragonii împăratului negru
- MICHAEL SCOTT / *Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel / Magicianul*
- MAGGIE STIEFVATER
Seria Lăpti din Mercy Falls: Fier / Soavaire
- JONATHAN STROUD
Trilogia Bartimaeus: Amuleta din Samar-kand / Ochiul Golemului / Poarta lui Ptolemeu
- TUI T. SUTHERLAND / *Avatar – Deci așa se sfârșește totul; Avatar II*
- G.P. TAYLOR / *Stăpânul Umbrelor / Absințos / Tersias*
- J.R.R. TOLKIEN / *Hobbitul / Scrisori de la Moș Crăciun / Domul Bliss / Roverandom*
- LICIA TROISI – Seria *Cronicle Lunii Pământene*:
Nihil de pe Pământul Vântului / Misiunea lui Sennar / Talismanul puterii
Seria Războaiele Lunii Pământene:
Secta asasinilor / Cele două războaie
- STELIAN TURLEA / *Fire & Ice*
- LESLYE WALTON / *Straniile și minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
- RACHEL WARD / *Numere*
- CAT WEATHERILL / *Snowbone / Barkbelly / Magie dezlănțuită*
- JEANETTE WINTERSON / *Tornadoele timpului*
- EUGENE YELCHIN
Cum i-am spart nasul lui Stalin

Enciclopedia LAROUSSE

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI

(LAROUSSE) / *Aventura cărții / Aventura vieții / Comunicarea, de la origini la Internet / Corpul omenesc / Energie și materie / Lumea artelor / Matematica și informatica / Muzica / Plante și animale / Religiiile lumii / Sporturile / Universul*

CAPITOLUL I

Bărcuța din lemn

1

Era la sfârșitul sezonului ploios când Floarea-Soarelui, o fetiță de șapte ani, o porni spre fluviu. După ce stătuseră ascunse zile în șir, razele soarelui se revărsau acum din văzduh în ropote, precum șuvoaie limpezi de apă. Cerul, care până atunci atârnase întunecat și greu, se răzbunase dintr-odată, devenind înalt și senin.

Iarba mustea de apă, iar florile, moara de vânt, casele, vitele, păsările... întreaga natură era acoperită de apă.

Mergând prin aerul umed, Floarea-Soarelui se udă numaidecât din cap până în picioare. Părul jilav, care oricum nu era prea des, i se lipise de pielea capului, făcând-o să pară și mai slăbuță. În schimb, umezeala îi dădea fețișoarei cam palide de obicei, un plus de vitalitate.

De-a lungul drumului, pe iarbă și pe frunze, stăteau atârinate mărgeluțe de apă. În scurt timp, pantalonii fetiței se udară. Cărarea era plină de noroi și ea se împotmoli de câteva ori. Își scoase pantofii din picioare, luă unul într-o mână, altul în cealaltă, și continuă să meargă desculță prin noroiul reavăn.

Tocmai când trecea pe sub un arțar, o adiere ușoară de vânt scutură mărgeluțele de apă care îi căzură pe ceafă.

Fetița tresări și își trase instinctiv gâtul între umeri. Ridică apoi capul și privi crengile înfrunzite de deasupra. Zări frunzele acelea spălate de ploii zile în șir, lună de curate și fără fir de praf. Îți era mai mare dragul să le privești.

Fluviul aflat în apropiere o ispitea cu susurul apelor sale. Plecă de lângă arțar și alergă într-acolo. Venea aproape în fiecare zi pe mal căci dincolo era un sat. Satul acela avea un nume foarte frumos: Câmpul de Orz.

De partea aceasta a fluviului nu mai erau alți copii în afară de Floarea-Soarelui.

Floarea-Soarelui era singură precum o pasăre căreia îi aparține tot cerul, dar care nu vede nicio altă pasăre. Zburând în văzduhul larg și gol, nu aude decât glasul singurătății când aripile despică aerul. Întindere fără margini. Nori în toate formele plutind în jurul ei. Uneori, cerul este pur și simplu gol-goluț, fără nicio urmă, precum o placă imensă de ardezie bleu. Când se simte stingheră, pasărea mai scoate câte un ciripit, ceea ce face cerul să pară și mai gol, iar inima ei și mai singură.

Dintotdeauna, pe malul aceasta al fluviului a fost trestie cât vezi cu ochii, la fel și acum.

În primăvara aceluia an, un stol de egrete albe își luase zborul, speriate, din desișul în care liniștea domnea de secole. Se rotiseră în spirală pe cer, până ajunseră deasupra Câmpului de Orz, gâgâind de parcă voiau să le spună ceva sătenilor. Nu s-au mai întors în locul de unde au zburat pentru că acolo erau oameni – foarte mulți oameni.

Luat fiecare în parte, acești străini se deosebeau în mod evident de oamenii din Câmpul de Orz.

Veneau de la oraș. Voiau să construiască aici case, să cultive terenuri noi, să sape iazuri și să crească pești. Aceștia cântau cântece de la oraș, în stilul oamenilor de la oraș.

Vocile le răsunau clar și puternic, iar sătenii din Câmpul de Orz îi ascultau curioși.

După câteva luni, în balta cu trestie apărură șapte, opt rânduri de case strălucitoare, cu pereți din ardezie și acoperiș din țiglă roșie. Nu după mult timp, ridicară un stâlp înalt și, într-o dimineață, un steag roșu se înalță spre cer precum o minge de foc ce ardea liniștită deasupra întinderii de trestie.

Părea că nou-veniții au și nu au legătură cu oamenii locului. Ai fi zis că sunt un stol de păsări dintr-o altă specie, fără să se știe de unde au venit să poposească aici. Ei îi priveau pe săteni cu un ochi străin și curios, iar sătenii îi priveau de asemenea cu un ochi străin și curios.

Avea fiecare propria sferă de activitate, propriul limbaj, propria ocupație. Ziua munceau, seara târziu țineau ședințe. Sătenii din Câmpul de Orz puteau vedea de departe lumina care stătea aprinsă aici, până târziu în noapte. Era întuneric beznă de jur împrejur, în timp ce aceste lumini străluceau misterioase, precum torțele din bărcile de pescuit de pe fluvii și mări.

Era o lume relativ independentă. În curând, sătenii i-au găsit un nume: Școala de cadre 7 mai¹. Mai apoi, au continuat să-i zică „școala de cadre“. Și, uite așa, au început a zice: „Cârdul vostru de rațe s-a dus pe apă, până colo, la școala de cadre“, „Vita voastră a mâncat din recoltele celor de la școala de cadre și au prins-o oamenii“, „Peștii din iazurile școlii de cadre au ajuns deja la jumătate de kilogram“, „În seara asta se dă film la școala de cadre“...

¹ „Școala de cadre 7 mai“ era o metodă de aplicare a „Directivelor de la 7 mai“ formulate de Mao Zedong, în perioada Revoluției Culturale, prin care cadrele de partid și intelectualii erau trimiși în zonele rurale pentru reeducare prin muncă fizică. (n.tr.)

Pe atunci, în zona de baltă care se întindea pe o rază de 300 de li¹, erau destul de multe școli de cadre. Oamenii accia veneau din orașe mari. Unele chiar foarte îndepărtate. Nu toți erau cadre de partid, mai erau și scriitori și artiști. Făceau muncă fizică în principal.

Sătenii din Câmpul de Orz nu știau mare lucru despre școala de cadre, de ce se numește așa și cu ce scop există și nici nu voiau să știe mai mult. Venirea acestor oameni nu părea să-i fi afectat cumva, ba dimpotrivă, le făcuse viața mai interesantă. Uneori, cei din școala de cadre veneau să se plimbe prin Câmpul de Orz. Cum îi vedeau, copiii alergau buluc, unii rămâneau în mijlocul drumului, privindu-i buimaci, alții se țineau după ei. Oamenii întorceau capul și le zâmbeau, iar atunci copiii se ascundeau numaidecât după vreo căpiță de iarbă sau după vreun copac mai gros. Cei de la școala de cadre îi găseau simpatici și amuzanți și le făceau cu mâna, chemându-i. Cei mai îndrăzneți ieșeau și se duceau la ei. Atunci, cadrele îi mângâiau ușor pe creștet. Uneori, le dădeau bomboane. Erau bomboane aduse din marile orașe, învelite în hârtii frumoase. După ce mâncau conținutul, copiii nu se îndurau să arunce hârtiile, le îndreptau și le păstrau ca pe niște comori, presate în manualele școlare.

Din când în când, cei de la școala de cadre cumpărau din Câmpul de Orz pepeni, legume, ouă de rață și altele. Sătenii se învăteau și ei pe malul fluviului, uitându-se la peștii pe care îi creșteau oamenii de acolo. De jur împrejurul satului era apă, și unde este apă, este și pește. Așa că nu-i duceau lipsa și, bineînțeles, nici nu le trecuse prin minte să-l

¹ Unitate de măsură tradițională a distanței în China, care, în sistemul metric internațional, echivalează cu 500 de metri. (n.tr.)

crească. Pe de altă parte, nici nu știau cum. În schimb, orășenii aceștia calmi știau să crească puiți de pește. Le făceau câte o injecție și peștii deveneau foarte excitați, zbenguindu-se veseli în iaz. Masculii și femelele se împreunau, improșcând apa în toate direcțiile. Când se potoleau, femelele erau prinse în plasă. Pântecele le era deja rotund, plin de icre. Oamenii le masau atunci ușor cu mâna. Ai fi zis că masajul le făcea bine pentru că, nemaisuportându-și burțile atât de umflate, își depuneau cuminți icrele, care erau puse într-un bazin mare în care se agita apa. Mai întâi apăreau nenumărate punctulețe albe, sclipitoare, care se învăteau și se tot învăteau prin apă, până când din albe se făceau negre. După câteva zile, punctulețele acelea negre, strălucitoare, deveneau puiți de pește. În fața acestui spectacol, sătenii din Câmpul de Orz rămâneau cu gura căscată, de la mic la mare.

În ochii lor, cei de la școala de cadre se pricepeau la magie.

Școala de cadre stârnea curiozitatea copiilor din Câmpul de Orz și pentru că acolo era o fetiță.

Absolut toți știau cum o cheamă: Floarea-Soarelui.

2

Acesta era un nume de fată de la țară. Copiii din Câmpul de Orz nu puteau înțelege: cum de i se dăduse un nume de țarancă unei fete de la oraș?

Era o fetiță îngrijită, blândă și firavă.

Nu avea mamă. Murise de boală cu doi ani în urmă. Tata a trebuit să vină la școala de cadre, așa că a luat-o cu el și au venit împreună de la oraș la Câmpul de Orz. Părinții fuseseră amândoi orfani, așa că, în afară de tata, nu mai

avea nicio altă rudă. Acesta trebuia să o ia cu el pretutindeni, indiferent unde se ducea.

Floarea-Soarelui era încă mică, nu se gândea la soarta care avea să o aștepte în viitor și ce legături vor lua naștere între ea și satul Câmpul de Orz, de pe celălalt mal al fluviului.

În primele zile de la sosire, fetița era curioasă față de tot ceea ce o înconjură. Ce baltă mare, plină de trestie! De parcă lumea întreagă nu-i decât o baltă cu trestie.

Măruntă fiind, fetița nu putea vedea în depărtare, așa că își deschidea brațele și îi cerea tatălui să o ridice. Tata se apleca și o lua în brațe, ridicând-o sus de tot.

– Ia vezi, are capăt?

Nu se zărea capătul.

Era începutul verii. Trestiei îi dăduseră deja frunzele ca niște săbii lungi, umplându-ți privirea de verde. Tata o dușese odată să vadă marea. Acum vedea o altă mare, o mare agitată de valuri verzi, care împrăștia un iz plăcut. Mâncase la oraș *zongzi* – găluște de orez învelite în frunze de trestie, își amintea acest miros. Atunci însă de abia îl simțea, nici nu se compara cu mirosul de aici. Iazul purtând umezeala apei o învăluia, iar ea îl inspira pe nas cu toată forța.

– Are capăt?

Fetița scutură din cap.

Începu să bată vântul, iar balta de trestie se preschimbă parcă dintr-odată într-un câmp de luptă în care zeci de mii de soldați își fluturau săbiile lungi și verzi, iar apoi, începeau să se spintece cu mișcări ritmate, foșnind în cele patru zări.

Un stol de păsări de apă își luă zborul, speriat, spre cer.

Cuprinsă de frică, Floarea-Soarelui își luă tatăl de după gât, cu ambele mâini.

Marea baltă de trestie o atrăgea pe fetiță, dar, în același timp, îi dădea un sentiment inexplicabil de teamă. Nu se

îndepărta niciun pas de lângă tatăl ei, urmându-l mereu îndeaproape, de parcă se temea să nu fie înghițită de vegetație. Mai ales în zilele cu vânt puternic, când valurile trestiei se năpusteau spre marginea orizontului și apoi spre școala de cadre. În acele momente, fetița îl apuca strâns pe tata de mână sau de un colț al hainei, iar ochii negri ca smoala i se umpleau de neliniște.

Totuși tata nu putea să stea mereu cu ea. Venise aici să muncească, mai mult chiar, trebuia să muncească din greu. Trebuia să taie trestie și, împreună cu mulți alți oameni, să transforme acest loc în teren arabil și în iazuri pătrate. Când se lumina de ziuă, pe baltă răsună semnalul de deșteptare. Floarea-Soarelui era încă în lumea viselor. Tata știa acest lucru, dar dacă nu îl vedea când se trezea, fetița sigur avea să se sperie și să plângă. Pe de altă parte, nu se îndura nici să o trezească din vis. Îi mângâie ușor obrazul cald și delicat cu mâna lui înăspriță de muncă, apoi suspină, își luă uneltele și închise binișor ușa.

În lumina slabă a zorilor, cu gândul la fiica lui, se îndrepta alături de mulți alți oameni către șantier. Munca se sfârșea adesea noaptea, când razele lunii se revărsau deja deasupra bălții. Cât era ziua de lungă, Floarea-Soarelui nu putea decât să se plimbe de una singură. Se ducea la iaz, unde se uita la pești, la cantină, ca să-i privească pe bucătari gătind, apoi mergea de la un rând de case la altul. Majoritatea caselor erau încuiate, rareori găsind câte o ușă deschisă – acolo fie era cineva bolnav, fie era cineva care avea locul de muncă în curtea școlii de cadre. Atunci se ducea până în pragul ușii aceleia și se uita înăuntru. Poate, poate o voce înceată, dar familiară o va striga din casă: „Haide, intră, Floarea-Soarelui!” Fetița rămânea în prag, scuturând din cap. Stătea ce stătea, după care pleca în altă parte.

Adesea oamenii o vedeau vorbind cu o crizantemă aurie, cu un corb care poposise într-un copac, cu câteva frumoașe gărgărite stând pe-o frunză...

Seara, la lumina slabă a lămpii, când în sfârșit erau împreună, tata simțea o tristețe în suflet. După ce terminau de mâncat, de cele mai multe ori nu avea de ales și o lăsa iar singură acasă – el trebuia să se ducă la ședințe, mereu ședințe. Floarea-Soarelui nu putea înțelege de ce oamenii aștia mari, după o zi istovitoare de muncă, seara mai țineau și ședințe. Dacă rămânea acasă, tata dormea împreună cu ea, îi pune capul pe brațul lui și îi spunea povești. La ora aceea, afară domnea liniștea sau se auzea foșnetul trestiei mișcate de vânt. După o zi întreagă fără tata, când îl vedea, fetița nu se putea abține să nu se lipească de el. Iar tata o lua în brațe și o strângea tare, spre marea bucurie a fetiței. Stingeau lumina și stăteau amândoi de vorbă, tată și fiică, acesta fiind cel mai duos și minunat moment al zilei.

Însă nu după mult timp, oboseala își spunea cuvântul. Tata mai mormăia câteva cuvinte, pentru ca, în cele din urmă, să se dea bătut și să adoarmă sforăind. Floarea-Soarelui încă mai aștepta ca tata să continue povestea. Era o fetiță ascultătoare, care nu-și supăra tatăl. Cu capul pe brațul lui, îi simțea mirosul de transpirație. Nu-și mișca decât ochii, așteptându-l cuminte pe Moș Ene pe la gene. În acest răstimp, își scotea mânuța și mângăia ușor fața tatei, acoperită de barbă.

Din depărtare, se auzea slab un lătrat de câine. Părea că vine de pe celălalt mal al fluviului sau din târgul Câmpul de Susan, ori mai de departe, din vadul Orezăria Parfumată.

Zilele se scurgeau astfel, una după alta.

Locul preferat al fetiței rămânea însă malul fluviului. Mare parte din timpul zilei și-l petrecea privind spre

Câmpul de Orz. Era un sat mare, înconjurat din toate părțile de trestie.

Fumul de la mașinile de gătit, mugetul vitelor, lătratul câinilor, strigătele de veselie... toate acestea aveau pentru Floarea-Soarelui un farmec irezistibil, dar mai ales o fascinau siluetele copiilor și râsetele lor pline de bucurie.

Acolo era o lume veselă, nu era nici liniște și nici singurătate.

Fluviul nu avea nici cap, nici coadă. Nu se știa de unde venea și nici încotro se îndrepta. Apele lui limpezi, bătând spre albastru, curgeau zi și noapte între cele două maluri, escortate de la apus spre răsărit de trestie. Între susurul apei și foșnetul trestiilor era parcă un dialog continuu și duos. Apa trecea neostenită printre trestii, atingându-le pe fiecare în parte, pentru ca, în cele din urmă, să își reia drumul – curgea înainte, din urmă venind alta, și tot așa, la nesfârșit. Trestia se mișca, iar frunzele ei tremurau și ele de parcă le gâdila apa ghidușă. Și astfel, zi după zi, lună de lună, an după an, apa și trestia se zbenguiau neastâmpărate.

Floarea-Soarelui adora acest fluviu.

Îl privea cum curge, cum face unde și spumă, cum duce cu el câteva rațe sălbătice sau câteva frunze, cum bărci mai mari sau mai mici îi brâzdează luciul. La prânz, razele soarelui îl poleiau în aur, iar seara, la asfințit, îl boiau cu carmin. Când picuri de ploaie cădeau cu nemiluita, pe suprafața lui înfloreau stropi argintii, iar când peștii săreau în valurile-i verzi, aceștia desenau, înainte de a se întoarce în ape, un arc grațios pe cerul albastru...

Dincolo de fluviu era Câmpul de Orz.

Floarea-Soarelui stătea pe mal, sub un ulm bătrân, uitându-se tăcută în depărtări.

Privind de pe o barcă o fetiță așa de mică pe un țărm atât de lung, ai simți în suflet că cerul este prea mare, pământul este imens, iar între cer și pământ este prea gol...

3

Floarea-Soarelui merse la malul fluviului.

Câmpul de Orz părea o barcă uriașă, acostată la celălalt mal, în desișul de trestie.

Fetița zărea căpițele înalte care păreau niște munți mai mici, unul la răsărit, altul la apus. Zărea și arborii melia¹ ale căror flori mici, albastrii tocmai se deschideau. Nu distingea clar florile, vedea doar mănunchiuri de un albastru-deschis, ca niște norișori pufoși ce învăluiau vârfurile copacilor. Zărea fumul de deasupra caselor de la mașinile de gătit, un fum lăptos, mai gros sau mai subțire, la est și la vest, care se ridica spre cer, apoi se strângea la un loc, plutind deasupra trestiilor.

Câinii alergau pe ulițele satului. Un cocoș zbură într-un dud, apoi cântă cucurigu. Pretutindeni se auzeau râsetele copiilor. Floarea-Soarelui își dorea să vadă Câmpul de Orz.

O bărcuță era legată de ulmul cel bătrân. O văzuse de când venise la mal. Se legăna ușor pe apă, de parcă voia să-i atragă atenția.

Floarea-Soarelui nu se mai uita nici la fluviu, nici la Câmpul de Orz, se uita numai la barcă. Și în minte îi încolțea un gând, așa cum un firicel de iarbă se ridică din pământul reavăn. Firul este legănat de vântul primăverii și crește din răputeri, tot crește. Gândul îi ocupă toată mintea: „Mă voi urca în barcă și mă voi duce în Câmpul de Orz!“

¹ Arbore cu ciorchini lungi de flori odorante, originar din Asia. (n.tr.)

Nu îndrăzne, însă își dorea atât de tare!

Întoarse capul și privi spre școala de cadre pe care o lăsase departe, în urmă, apoi se apropie de bărcuță, cu inima strânsă, dar în același timp încântată.

Fluviul nu avea loc de acostare, ci doar câteva cheiuri nu foarte abrupte. Fetița nu știa cum să facă: să-și dea drumul spre apă cu fața spre fluviu sau cu fața spre chei? Ezită o clipă, apoi alese să se pună în mișcare cu fața spre chei. Se apucă bine cu amândouă mâinile de iarba de pe mal, încercând cu piciorul terenul în pantă. Pe versant, crescuse de asemenea vegetație și îi trecu prin minte să se țină de iarbă și să se lase să alunece puțin câte puțin, până la apă. Se mișca foarte încet, însă fără dificultate, așa că nu după mult timp, coborâse sub mal.

Cineva dintr-o luntre care trecea în acel moment pe fluviu văzu această scenă și își făcu griji. Își văzu apoi de drumul său, în barca dusă de vânt.

Fetița alunecă încetisor până la mijlocul versantului, moment în care era udă toată de transpirație. Apa plescăia la picioarele ei. Se sperie și apucă strâns cu amândouă mâinile iarba de pe chei.

O barcă cu pânze trecu prin apropiere. Văzând copilul atârnat de peretele malului, aidoma unei șopârle, omul de la cârmă strigă instinctiv:

– Copilă, a cui ești?

Apoi se gândi să nu o sperie și nu mai îndrăzni să strige a doua oară. Cu inima cât un purice, omul o urmări din priviri până când copila nu se mai zări, dar încă se temea pentru ea.

De cealaltă parte a fluviului, un bivol mugea precum sirena de la uzina din oraș. Chiar în acel moment, pământul de sub picioare ei se surpă și fetița începu să alunece în

viteză. Se apuca în cădere cu mâinile de ierburi, însă acestea, crescând în pământul afânat, se smulgeau ușor din rădăcini. Cu inima plină de spaimă, fetița închise ochii.

Își dădu seama imediat că trupul ei se întrerupsese din alunecare – se oprise cu piciorul pe un arbust pitic, crescut pe versant. Se lipi de peretele malului și nu mai îndrăzni să se miște. Sunetul apei de sub picioarele ei se auzea și mai tare. Înălță capul și se uită la mal, era acum sus de tot. Nu știa ce să facă, să urce sau să coboare în continuare. Tot ce își dorea în acel moment era ca un om să apară pe mal, cel mai bine ar fi fost tatăl ei. Stătea cu fața lipită de iarbă și nu se mai mișca deloc. Îi era dor de tata.

Soarele se ridicase sus pe cer, iar fetița simțea o căldură plăcută în spate.

Un vânticel slab începu să adie de-a latul cheiului, fluierându-i pe lângă urechi precum un susur blând de ape.

Fetița începu să cânte. Nu era un cântec adus de la oraș, ci unul învățat de la fetele de acolo, de pe fluviu. Într-o zi, când stătea pe mal, le-a auzit cântând în stufărișul de pe celălalt mal. I s-a părut un cântec foarte frumos. Ar fi vrut să le vadă, însă nu îi era cu puțință – nu se vedeau din cauza trestiiilor. Din când în când, le zărea siluetele, în straie roșii și verzi, care apăreau și dispăreau. Părea că sunt la tăiat de trestie. Nu i-a luat mult și l-a învățat pe de rost. Ea era aici, ele erau dincolo. Și cântau împreună.

Începu din nou să fredoneze, glasul îi tremura:

Parfum de găluște

Parfum de bucătărie.

Parfum de pelin

Tot locul e plin.

Crengi de piersic înfipte la ușa cea mare,

Treci pragul și vezi grâul copt la soare.

Aici e sărbătoarea bărcilor dragon,

Și acolo e sărbătoarea bărcilor dragon...

Vocea ei era slabă, absorbită complet de pământul umed.

Încă își mai dorea să urce în barcă și să se ducă la Câmpul de Orz. Încercă din nou să-și dea drumul și simți numaidecât sub picioare un sol moale. Când se întoarse, se trezi deja lângă apă. Făcu câțiva pași și apa urcă încet, acoperindu-i picioarele. Un fior rece îi traversă tot trupul și fetița scoase limba fără să vrea.

Bărcuța se legăna în cadență.

Floarea-Soarelui se urcă în ea. Nu se mai grăbea să ajungă la Câmpul de Orz, voia să șadă puțin acolo. Ce frumos! Stătea pe punte și, odată cu unduirea bărcuței, inima îi se umplea de bucurie.

Dar Câmpul de Orz o chema, așa cum avea să o cheme toată viața.

Trebuia să se ducă cu barca în satul acela. Însă de abia acum își dădu seama că pe ambarcațiunea ei nu erau nici ghionder, nici vâsle. Înălță capul instinctiv și aruncă un ochi la parâme: erau legate bine de ulmul bătrân. Fetița răsuflă ușurată, gândindu-se: „Bine că frânghia este încă legată, cine știe până unde plutea bărcuța aceasta dacă mai întâi o dezlegam.“

Azi nu putea ajunge la Câmpul de Orz. Se uita când la malul celălalt, când la barca aceasta goală, fără ghionder și fără vâsle și, în adâncul sufletului, îi părea rău. Nu avea decât să stea în ea, să privească fumul din coșuri urcând spre cer și să asculte hârjoneala copiilor de pe ulițe.

La un moment dat, Floarea-Soarelui simți că barca se mișcă. Ridică uimită capul și văzu frânghia dezlegată de